

Socialministeren (Eva Gredal): Når der er forskel mellem de tal, hr. Simonsen her fremdrager, skyldes det, at der ved udarbejdelse af perspektivplanen og den opgørelse, der ligger til grund for den sociale uddannelseskommissions betænkning, er anvendt en forskellig teknik eller fremgangsmåde.

For perspektivplanens vedkommende har man taget udgangspunkt i det normerede antal stillinger på grundlag af det edb-system, der anvendes ved beregningen af lønninger til dette personale. Det betyder, at der i opgørelsen ikke er medtaget personale, der har en arbejdstid på under 20 timer.

Hertil kommer, at perspektivplanen med hensyn til medhjælpere, praktikanter m. v. har anvendt resultaterne af en stikprøveundersøgelse, der af tidsmæssige grunde kun har kunnet omfatte de først indkomne regnskaber for regnskabsåret 1969-70. Den opgørelse, som den sociale uddannelseskommission har lagt til grund for sit skøn over personaleforbruget på daginstitutionsområdet, er derimod baseret på oplysninger af nyere dato, nemlig en personaletælling pr. 26. januar 1972. Grundlaget for denne personaletælling har været samtlige daginstitutioner og alt personale, der var ansat den nævnte dato, suppleret med opgørelse over antal arbejdstimer.

Når personaletallet i vuggestuer og børnehaver er godt 10.000 personer større i socialstyrelsens personaletælling end efter perspektivplanen, kan det konstateres, at ca. halvdelen af differencen skyldes den stigning i antallet af pladser på daginstitutioner, som har fundet sted mellem de to opgørelser.

For den resterende del af differencen må forklaringen søges i, at socialstyrelsens tælling har vist, at der i vuggestuer og børnehaver er ansat et større antal deltidsansatte med en egentlig arbejdstid på under 20 timer end forudsat ved udarbejdelsen af perspektivplanen.

Forholdet er herefter det, at man ikke kan tale om en reel stigning i personaletallet, idet man må sige, at socialstyrelsens tælling hviler på et mere sikkert grundlag end det, der er lagt til grund for perspektivplanen.

Jeg håber, at hr. Simonsen af det, jeg har sagt, vil kunne forstå, hvorfor de to opgørelser ikke harmonerer, og jeg vil gerne tilføje, at den sociale uddannelseskommission

ved skønnet over den fremtidige udvikling ikke har regnet med en udvidelse ud over det, januar tallene 1972 giver basis for.

I øvrigt vil jeg benytte lejligheden til at oplyse, at regeringen arbejder meget kraftigt med spørgsmålet om standarder og normer på det sociale område; det er taget op til principiel overvejelse og drøftelse, herunder også personaleforbruget på daginstitutionens område. De afsluttende forhandlinger foregår for socialministeriets vedkommende i dag på embedsmandsplan, og vi regner med sammen med Kommunernes Landsforening at afslutte de samlede forhandlinger i begyndelsen af februar måned.

Simonsen: Jeg vil gerne takke socialministeren for redegørelsen. Jeg skal erkende, at jeg også havde håbet, at der netop ikke ville blive givet udtryk for, at der skulle ske en øget bemanning på vore institutioner, men jeg synes alligevel, at de tal, vi ser her — og nu bekræfter socialministeren, at de tal, der ligger til grund for uddannelseskommissionens skøn, er rigtigere end perspektivplanens — i sig selv er alvorlige.

Da vi fik p-planen, diskuterede man jo meget det foruroligende i den personaleudvikling, som ville finde sted frem til 1985, bl. a. i vore børneinstitutioner. Det var baggrunden for, at det konservative folkeparti for 1½ år siden fremsatte forslaget om ændring af standarder og normer. Jeg synes nok, vi her får bekræftet, at baggrunden for og alvoren i dette forslag er større end nogen sinde, for tallene er stigende, og de nye tal er regnet ud på et mere realistisk grundlag.

Jeg har prøvet at foretage et lille regnestykke for ligesom at give indtryk af, hvad det egentlig er, det drejer sig om, hvad det er, vi diskuterer. P-planen opererede med, at man efter dens prognose i 1985 ville have 22.000 ansatte i vore børneinstitutioner, og det var under forudsætning af en stigning, altså en tilvækst, i antallet af børneinstitutionspladser på 76.000. Hvis man tager de nye tal, dem, som uddannelseskommissionen anvender, og stadig væk holder fast ved, at der kun må være 22.000 ansatte i 1985, så er væksten i pladser reduceret fra 76.000 ned til 46.000 pladser. Jeg synes, det understreger meget klart, hvad vi egentlig diskuterer. Man kunne føje til, at hvis man